

บทความวิจัย

ความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทาง การเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

มัทนชัย สุทธิพันธุ์¹

สุนิสา สุขสวัสดิ์*, อนัญญา มาเจริญ*, อมรรัตน์ เกียรพิทยามาศ*,
อรรณธิดา คงขวง*, กนกนันท์ จุลเทพ*, ญาณิศา วณิชกุลพิทักษ์*,
ตุลยดา จินเดหาวา*, นุสรรา คุ่มพิทักษ์พงศ์*, นูริฮัน โต๊ะอีแม* และ
สุदारัตน์ ไชยชนะ*

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์การศึกษาคือการตรวจสอบระดับความรู้ความเข้าใจของ
นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เกี่ยวกับมาตรฐานการ
รายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และการทดสอบ
ความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยพื้นฐาน คือ เพศ ระดับ
การศึกษา ผลคะแนนเฉลี่ย ประสพการณ์การฝึกงาน การเรียนเกี่ยวกับมาตรฐาน
การรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ประชากรคือ
นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยการวิเคราะห์เชิง
พรรณนา และการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยวิธีเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย
ของประชากร 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกันและการวิเคราะห์ความแปรปรวน ณ ระดับ

¹ อาจารย์ ดร. ภาควิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

Email : muttanachai.s@psu.ac.th

* นักศึกษา ภาควิชาการบัญชี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

นัยสำคัญ 0.05 ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะในระดับสูง และความรู้ความเข้าใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญตามปัจจัยของระดับการศึกษา ผลคะแนนเฉลี่ยสะสม และการเรียนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญมากต่อความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาได้แก่ การขาดความกระตือรือร้นในการศึกษาเพิ่มเติม หลักสูตรไม่ได้กำหนดให้เรียนมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ การขาดการจัดอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะให้นักศึกษาบัญชี

คำสำคัญ: มาตรฐานการบัญชี รายงานทางการเงิน นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี

RESEARCH ARTICLE

Perception of Accounting Student at Prince of Songkla University on Thai Financial Reporting Standards for Non- publicly Accountable Entities

Muttanachai Suttipun,
Sunisa Sookawat, Anunya Macharern, Amornrat
Teenpittayamas, Antira Kongyuan, Kanoknun Junlatap,
Yanisa Wanichkulpitak, Tunyada Jindeawa, Nussara
Khumhitakphong, Nureehun Toh-ema, and Sudarat Chaichana

Abstract:

The main objectives of this study are to investigate perception of accounting student in Prince of Songkla University on Thai financial reporting standards for non-publicly accountable entities (TFRS for NPAEs), and to test for differences in groups of sample on fundamental factors; gender, level of education, grade point average, internship, and training course for TRFS for NPAEs. Population is all undergraduate accounting students in Prince of Songkla University. Data analysis consists of descriptive analysis, independent T-test, and ANOVA at significant level 0.05. The findings indicate that accounting student has high level of perception on TFRS for NPAEs and significant differences on the level of education, grade point average, and training course for TRFS for NPAEs. The problems and obstacles against perception on TFRS for NPAEs are

lacking of student effort to additionally acquire knowledge, no TFRS for NPAEs in curriculum, and no training on TFRS for NPAEs.

Keywords: Accounting standards, financial reporting, and accounting student

บทนำ

ปัจจุบันสภาวิชาชีพบัญชีในพระบรมราชูปถัมภ์ได้แบ่งมาตรฐานการบัญชีออกเป็น 2 ระดับเพื่อใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 ที่เรียกว่า มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานฯ หลายฉบับตามหลักการของมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ และมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานฯ 1 ฉบับ ซึ่งมีความแตกต่างกันในเนื้อหา และกลุ่มกิจการที่ต้องนำมาตรฐานดังกล่าวไปใช้ เช่นกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ หมายถึง บริษัท จำกัด(มหาชน) ไม่ว่าจะจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์หรือไม่ก็ตาม ในทางกลับกันกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ หมายถึง บริษัท จำกัด ห้างหุ้นส่วน จำกัด และกิจการอื่นๆนอกเหนือจากกิจการประเภท บริษัท จำกัด(มหาชน) หากเปรียบเทียบจำนวนกิจการที่ถูกระบุเป็นกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะแล้วนั้น พบว่ามีจำนวนกิจการมากกว่ากิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ อย่างไรก็ตาม สภาวิชาชีพบัญชียังขาดการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่เปลี่ยนแปลงให้แก่ นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยเฉพาะ สถาบันอุดมศึกษาในส่วนภูมิภาค (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า 2557)

ในสถาบันอุดมศึกษาของประเทศไทย นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีส่วนใหญ่ถูกกำหนดให้ศึกษาเรียนรู้เฉพาะมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะเท่านั้นเนื่องจากสภาวิชาชีพบัญชีได้มีการระบุไว้

(สภาวិชาชีบัญญัติ 2553) ส่วนมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มี
มีส่วนได้เสียสาธารณะไม่ถูกระบุไว้ในหลักสูตร หรือถูกบรรจุไว้เพียงรายวิชาเลือก
เรียน เช่น ปัญหาพิเศษทางการบัญชี สัมมนาการบัญชีการเงิน หรือทฤษฎีการบัญชี
ทำให้นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีต้องศึกษามาตรฐานการรายงานทางการเงิน
สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะด้วยตัวเอง หรือจากการจัดอบรมสัมมนา
เท่านั้น ดังนั้นเมื่อเปรียบเทียบจำนวนกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะกับกิจการ
ที่มีส่วนได้เสียสาธารณะแล้วนั้น นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีน่าจะมีโอกาส
มากกว่าในการทำงานในกิจการประเภท บริษัท จำกัด หรือห้างหุ้นส่วน จำกัด
มากกว่าการทำงานในกิจการบริษัท จำกัด(มหาชน) (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า
2557) แต่มาตรฐานดังกล่าวไม่ได้ถูกระบุไว้เพื่อให้ความรู้แก่นักศึกษาใน
มหาวิทยาลัย ทำให้การจัดการหลักสูตรระดับอุดมศึกษามีปัญหาเกี่ยวกับการ
จัดการเรียนการสอนเนื่องจากความไม่แน่ใจว่าจะควรให้ความสำคัญกับมาตรฐาน
การรายงานทางการเงินฉบับใด(อัศววัฒน์ รวีรัชชานนท์ และศิลปพร ศรีจันเพชร
2556) นอกจากนี้ Kanitpong (2010) ยังระบุถึงความรู้ความเข้าใจในมาตรฐาน
การรายงานทางการเงินของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีของประเทศไทยยังอยู่ใน
ระดับต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีประเทศมาเลเซีย และประเทศสิงคโปร์

จากปัญหาวิจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นทำให้ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการ
การศึกษาที่สำคัญคือการตรวจสอบระดับความรู้ความเข้าใจของนักศึกษ
สาขาวิชาการบัญชีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทาง
การเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และการทดสอบความแตกต่าง
ระหว่างกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยพื้นฐาน คือ เพศ ระดับการศึกษา ผลคะแนน
เฉลี่ย ประสบการณ์การทำงาน การเรียนเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงิน
สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ โดยมีคำถามวิจัยดังต่อไปนี้ 1.)
นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงาน

ทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะหรือไม่ ถ้ามีอย่างไร 2.) มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามกับระดับคะแนนความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะหรือไม่และ 3.) ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคใดบ้างที่ส่งผลกับความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาค้นคว้านี้จะทำให้น้องงานกำกับดูแล เช่น สภาวิชาชีพบัญชี มหาวิทยาลัยที่นักศึกษาสังกัด และหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆสามารถนำผลการศึกษาไปกำหนดทิศทางในการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่ถือเป็นทรัพยากรในอนาคตของวิชาชีพการบัญชีเกี่ยวกับมาตรฐานการบัญชีที่นักศึกษาต้องนำไปใช้งานจริงหลังจบการศึกษา นอกจากนี้จะทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ รวมทั้งผลการศึกษาที่เกิดขึ้นสามารถนำไปเป็นข้อมูลสำหรับการอ้างอิงเพื่อการทำงานวิจัยต่อไปในอนาคต

มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

สภาวิชาชีพบัญชีไทยฯได้มีการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานการบัญชีไทยครั้งใหญ่เพื่อพัฒนามาตรฐานการบัญชีไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล รวมทั้งการเตรียมความพร้อมเพื่อเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนที่กำลังจะมาถึงในปี พ.ศ. 2558 (มีทนชัย สุทธิพันธุ์ 2555) โดยสภาวิชาชีพบัญชีไทยฯได้กำหนดให้มีมาตรฐานการรายงานทางการเงินของไทยแทนที่มาตรฐานการบัญชีแบบเดิม ซึ่งมาตรฐานดังกล่าวทางสภาวิชาชีพบัญชีไทยฯได้อ้างอิงมาจากมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตามทางสภาวิชาชีพ

บัญชีไทยฯ ได้แบ่งมาตรฐานดังกล่าวออกเป็น 2 ระดับเนื่องจากความเหมาะสมของผู้ที่นำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินไปปฏิบัติ โดยแบ่งเป็น กิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานฯ หลายฉบับตามหลักการของมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ และกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่ต้องปฏิบัติตามมาตรฐานฯ 1 ฉบับ ทั้งนี้สภาวิชาชีพบัญชีไทยฯ ได้กำหนดให้มีการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินกับงบการเงินของกิจการในรอบระยะเวลาที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2554

ส่วนการจัดทำรายงานทางการเงินตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะนั้น กิจการต้องมีการปฏิบัติตามมาตรฐานฯ ที่ได้กำหนดไว้ภายใต้ 22 หัวข้อ ซึ่งประกอบไปด้วย การนำเสนอของงบการเงิน เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด ลูกหนี้ สินค้าคงเหลือ เงินลงทุน ที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ สินทรัพย์ไม่มีตัวตน อสังหาริมทรัพย์เพื่อการลงทุน ต้นทุนการกู้ยืม สัญญาเช่า ภาษีเงินได้ การประมาณการหนี้สินและหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น เหตุการณ์ภายหลังรอบระยะเวลารายงาน รายได้ การรับรู้รายได้จากการขาย อสังหาริมทรัพย์ สัญญาก่อสร้าง ผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงนโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและการแก้ไขข้อผิดพลาด (สภาวิชาชีพบัญชี 2553)

บททวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนวรรณกรรมของการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการนำมามาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ จะแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ต่างประเทศ ประเทศในกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประเทศไทย ตัวอย่างเช่น Herman (2009) ทำการศึกษาการใช้มาตรฐานการ

รายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะสำหรับบริษัท จำกัดในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า บริษัทที่ทำการศึกษาค่าต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นในการฝึกอบรมพนักงานบัญชีของตน รวมทั้งค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการแปลงงบการเงินให้เป็นไปตามหลักการของการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ แต่ในทางกลับกัน Fitzpatrick and Frank (2009) กล่าวว่าบริษัท จำกัดในประเทศสหรัฐอเมริกาสามารถปฏิบัติงานได้สะดวกขึ้นหลังการนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ รวมทั้งยังสามารถลดค่าใช้จ่ายในการจัดทำงบการเงินได้มากกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

ในประเทศสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน Kanitpong (2010) พบว่า ความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีของประเทศไทยยังอยู่ในระดับต่ำกว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีประเทศมาเลเซีย และประเทศสิงคโปร์ Nguyen และ Gong (2012) พบว่า นักศึกษาสาขาการบัญชี ประเทศเวียดนามยังมีประสิทธิภาพการทำงานและความสามารถในระดับต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนส่วนใหญ่ นอกจากนี้ยังขาดเวลาในการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถของนักศึกษาสาขาการบัญชีด้วย Steelyana (2012) พบว่าคุณภาพของนักศึกษาสาขาการบัญชีประเทศอินโดนีเซียยังต้องได้รับการพัฒนาและเพิ่มขีดความสามารถเพื่อการแข่งขันกับประเทศสมาชิกอาเซียน

ในประเทศไทย ณัฐธิดา ลัคนลาวัณย์ และศิลปพร ศรีจันเพชร(2555) ทำการศึกษาดผลกระทบจากการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะต่อการปฏิบัติงานสอบบัญชี โดย

พบว่าผู้สอบบัญชีในประเทศไทยต้องเสียเวลาในการทำความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานใหม่ฉบับนี้ รวมทั้งเสียค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมเพื่อความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานดังกล่าวด้วย นอกจากนี้ อัครวัฒน์ รัวรัชชานนท์ และศิลาพร ศรีจันเพชร(2556) พบว่า การนำมาตราฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมาใช้ส่งผลกระทบต่อผลการเรียน การสอน และความแตกต่างของการเรียนการสอนมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศที่แตกต่างกันอาจมีผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนและคุณภาพนักศึกษา

อย่างไรก็ตามยังไม่มีการศึกษาเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่จะเป็นกำลังสำคัญของผู้ประกอบการบัญชีในอนาคตของประเทศไทย ทำให้มีทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลกระทบต่อความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

วิธีการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ใช้นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตหาดใหญ่) ทุกชั้นปีเป็นประชากรในการศึกษา โดยประชากรในการศึกษาครั้งนี้มีจำนวน 304 คน กลุ่มตัวอย่างตามหลักการของ Yamane (1973) ที่ระบุไว้ตามความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 จะต้องได้กลุ่มตัวอย่างตามความเชื่อมั่นดังกล่าวไม่น้อยกว่าเป็นจำนวน 173 คน เหตุผลที่ใช้ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (วิทยาเขตหาดใหญ่) เป็นกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากการศึกษาของ อัครวัฒน์ รัวรัชชานนท์ และศิลาพร ศรีจันเพชร(2556) พบประเด็นว่านักศึกษาในสวนภูมิภาคส่วนใหญ่ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว

นั้นมักเลือกทำงานในบริษัท จำกัด หรือห้างหุ้นส่วน จำกัดที่ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมากกว่าเลือกทำงานในบริษัท จำกัด(มหาชน) ที่ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะเก็บจากนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีในระดับปริญญาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ช่วงระยะเวลาธันวาคม พ.ศ. 2556 ถึง มกราคม พ.ศ. 2557 โดยการแจกแบบสอบถามให้ประธานชั้นปีภาควิชาการบัญชีแต่ละชั้นปีตามจำนวนนักศึกษาระดับบัญชีชั้นปีนั้นๆ และเก็บแบบสอบถามกลับก่อนคาบเรียนวิชาบัญชีในอาทิตย์ถัดไป

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีคือแบบสอบถามประเภทคำถามปลายปิดที่พัฒนามาจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต (อัศววัฒน์ รวียัชชานนท์ และศิลปพร ศรีจันเพชร 2556, วีระวรรณ ศรีพงษ์ 2556, ณัฐริดา ลักคนลาวัดน์ และศิลปพร ศรีจันเพชร 2555) โดยแบบสอบถามถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 คือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี เช่น เพศ ระดับการศึกษา ผลคะแนนเฉลี่ย ประสบการณ์การฝึกงาน การเรียนเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ส่วนที่ 2 จะเป็นการทดสอบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี การกำหนดโจทย์จำนวน 20 ข้อที่ครอบคลุมความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานดังกล่าวให้นักศึกษาระดับบัญชีทำซึ่งค่าที่ได้จะเป็นคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยค่าคะแนนเฉลี่ยจะถูกกำหนดเป็นเกณฑ์

ในการวัดระดับความรู้ความเข้าใจซึ่งมีเกณฑ์ดังนี้ การหาช่วงคะแนน = (คะแนนสูงสุด - คะแนนต่ำสุด) / จำนวนขั้น 5 ขั้น ดังนั้นการศึกษาก็สามารถกำหนดระดับคะแนนเฉลี่ย (ธานินทร์ ศิลป์จารุ 2553)

ค่าเฉลี่ย 0.00-4.00	หมายถึงนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 4.01-8.00	หมายถึงนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจน้อย
ค่าเฉลี่ย 8.01-12.00	หมายถึงนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 12.01-16.00	หมายถึงนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจมาก
ค่าเฉลี่ย 16.01-20.00	หมายถึงนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจมากที่สุด

สุดท้ายส่วนที่ 3 จะเป็นคำถามปลายเปิดเพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคใดบ้างที่ส่งผลกับความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะตามระดับขั้นคะแนนตามเกณฑ์การกำหนดระดับความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี (ธานินทร์ ศิลป์จารุ 2553) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.80	หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่น้อยที่สุด
ค่าเฉลี่ย 1.81-2.60	หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่น้อย
ค่าเฉลี่ย 2.61-3.40	หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 3.41-4.20	หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่มาก
ค่าเฉลี่ย 4.20-5.00	หมายถึง ระดับความคิดเห็นที่มากที่สุด

เมื่อผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามที่ตอบกลับมาแล้วเกินกว่าระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 ผู้วิจัยจะข้อมูลดิบที่ได้มาบันทึกในโปรแกรมสำเร็จรูปด้านสถิติ 2 ครั้งเพื่อการป้องกันการบันทึกข้อมูลผิดพลาด ดังนั้นการบันทึกข้อมูลดิบครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 จะนำมาลบกัน ค่าที่ถูกต้องคือ 0 ซึ่งถือเป็นการบันทึกครั้งที่ 1 และ 2

เป็นค่าเดียวกัน แต่ถ้าตัวเลขหลังหักกลบกลับกันแล้วมีค่าไม่เท่ากับ 0 ผู้วิจัยจะตรวจสอบเพื่อความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นการวิเคราะห์เชิงสถิติจะถูกนำมาใช้เพื่อการศึกษาความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี รวมทั้งการทดสอบเพื่อหาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีโดยการวิเคราะห์เชิงพรรณนาด้วยการใช้ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งถูกนำมาใช้เพื่อวัดระดับการศึกษาความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยวิธี Independent t-test และ ANOVA ถูกนำมาใช้เพื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถามกับระดับคะแนนความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

ผลการศึกษา

จากแบบสอบถามที่ส่งไปให้นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 304 ชุด ได้กลับคืนมาจำนวน 244 ชุด ซึ่งมากกว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 (Yamane 1973) ในการวิเคราะห์ข้อมูลพรรณนาโดยวิธีหาค่าความถี่ และร้อยละ (ตามตารางที่ 1) พบว่านักศึกษามีส่วนใหญ่มากเป็นเพศหญิง (ร้อยละ 86.5) ส่วนผลการศึกษานักศึกษาส่วนใหญ่มิได้มีผลคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.01-3.50 (ร้อยละ 48) ระหว่าง 2.51-3.00 (ร้อยละ 26.2) และเพียง 4 คน (ร้อยละ 1.6) เท่านั้นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 และมากกว่า 3.51 คณะวิทยาการจัดการกำหนดให้นักศึกษาหลังจากสำเร็จการศึกษาชั้นปีที่ 3 เข้ารับการฝึกงาน ดังนั้นจำนวนนักศึกษาที่มี

ประสบการณ์ฝึกงานเป็น 87 คน (ร้อยละ 35.7) เปรียบเทียบกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ฝึกงาน 156 คน (ร้อยละ 63.9) ส่วนการรับการอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ นักศึกษาส่วนใหญ่ (ร้อยละ 88.5) ไม่เคยรับการอบรมดังกล่าว

จากการตรวจสอบระดับความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ผลการศึกษาพบว่าคะแนนเฉลี่ยของความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่มีต่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะเป็น 12.18 คะแนน (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.564) ซึ่งเป็นระดับความรู้ความเข้าใจมาก

เมื่อพิจารณาการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยพื้นฐาน คือ เพศ ระดับการศึกษา ผลคะแนนเฉลี่ย ประสบการณ์การฝึกงาน การเรียนเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ การศึกษาพบว่า มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มระดับการศึกษาของนักศึกษาบัญชีอย่างเป็นนัยสำคัญ โดยกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 มีความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมากกว่ากลุ่มนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญ ($P\text{-value} < 0.05$) เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 4 กำลังศึกษามาตรฐานดังกล่าวในรายวิชาการบัญชีเฉพาะกิจการและสัมมนาการบัญชีการเงิน แต่นักศึกษาในชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 3 ไม่ได้ศึกษาในวิชานั้น

ตารางที่ 1: ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี

ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี		ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ	ชาย	33	13.5
	หญิง	211	86.5
2. ระดับการศึกษา	ชั้นปีที่ 1	67	27.5
	ชั้นปีที่ 2	55	22.5
	ชั้นปีที่ 3	58	23.8
	ชั้นปีที่ 4	64	26.2
3. ผลคะแนนเฉลี่ย	ต่ำกว่า 2.00	4	1.6
	ระหว่าง 2.01-2.50	18	7.4
	ระหว่าง 2.51-3.00	64	26.2
	ระหว่าง 3.01-3.50	117	48.0
	มากกว่า 3.51	4	1.6
4. ประสบการณ์การ ฝึกงาน	เคยฝึกงาน	87	35.7
	ไม่เคยฝึกงาน	156	63.9
5. การเข้าอบรม	ไม่เคยเข้าอบรม	215	88.5
	ระหว่าง 1-2 ครั้ง	26	10.7
	ระหว่าง 3-4 ครั้ง	2	0.8
	ตั้งแต่ 5 ครั้งขึ้นไป	-0-	-0-
6. การเรียนเกี่ยวกับ รายวิชา NPAEs	เคยเรียน	135	56.7
	ไม่เคยเรียน	103	43.3

ในตารางที่ 2 ผลการศึกษายังพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มระดับผลคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีอย่างเป็นทางการเป็นนัยสำคัญ โดยกลุ่มนักศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูงกว่า 3.51 จะมีความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมากกว่ากลุ่มนักศึกษาที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.50 ด้านประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะพบว่า กลุ่มนักศึกษาระดับบัญชีที่เคยเรียนในรายวิชาดังกล่าวจะมีความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะมากกว่านักศึกษาที่ไม่เคยศึกษามาก่อน อย่างไรก็ตามผลการศึกษาไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศ ประสบการณ์การทำงาน และจำนวนการเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

ตารางที่ 2: การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา	สาขาวิชาการบัญชี	ความรู้ความเข้าใจ		t/F	P-value
		ค่าเฉลี่ย	SD		
1. เพศ	ชาย	11.94	0.527	-0.653	0.515
	หญิง	12.23	0.177		
2. ระดับการศึกษา	ชั้นปีที่ 1	11.62	0.282	10.636	0.000***
	ชั้นปีที่ 2	13.69	0.346		
	ชั้นปีที่ 3	11.33	0.336		
	ชั้นปีที่ 4	12.19	0.314		

ตารางที่ 2: การทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี	ความรู้ความเข้าใจ ค่าเฉลี่ย	SD	t/F	P-value	
3. ผลคะแนน เฉลี่ย	< 2.00 2.01-2.50 2.51-3.00 3.01-3.50 มากกว่า 3.51	9.75 11.19 12.05 12.19 13.02	1.797 0.586 0.344 0.236 0.377	2.747	0.029**
4.การ ฝึกงาน	เคยฝึกงาน ไม่เคย	12.24 12.16	0.267 0.217	0.310	0.757
5. การอบรม	ไม่เคย 1-2 ครั้ง 3-4 ครั้ง 5 ครั้งขึ้นไป	12.19 12.36 10.00 -	0.178 0.529 3.000 -	0.750	0.473
6.การเรียน รายวิชา NPAEs	เคยเรียน ไม่เคยเรียน	12.58 11.67	0.229 0.239	2.689	0.008***

ตารางที่ 3 รายงานความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่มีต่อปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นกับความรู้ความเข้าใจตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ โดยผลการศึกษาพบว่า การขาดความกระตือรือร้นของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี ซึ่งหลักสูตรไม่ได้กำหนดให้เรียนมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และไม่มีการจัดอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่

มีส่วนได้เสียสาธารณะเป็นปัญหาและอุปสรรคสำคัญมากในทัศนคติของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี ส่วนความคิดเห็นในระดับสำคัญปานกลางของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชีต่อความรู้ความเข้าใจในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน สำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ คือ อาจารย์ไม่ได้สอดแทรกมาตรฐานการ รายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะในชั้นเรียน และสาขาวิชาชีพบัญชีไม่กำหนดให้มหาวิทยาลัยสอนตามมาตรฐานการรายงาน ทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

ตารางที่ 3: ความคิดเห็นต่อปัญหาที่เกิดขึ้นกับความเข้าใจตามมาตรฐาน การรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ

หัวข้อปัญหา	ค่าเฉลี่ย	SD	ระดับความ คิดเห็น
1.หลักสูตรไม่ได้กำหนดให้เรียน TFRS for NPAEs	3.46	0.904	มาก
2.อาจารย์ไม่ได้สอดแทรก TFRS for NPAEs ในชั้นเรียน	3.09	0.886	ปานกลาง
3.ไม่มีการจัดอบรมเกี่ยวกับ TFRS for NPAEs	3.54	0.899	มาก
4.สาขาวิชาชีพบัญชีไม่กำหนดให้ มหาวิทยาลัยสอนตามมาตรฐาน TFRS for NPAEs	3.28	0.887	ปานกลาง
5.นักศึกษาขาดความ กระตือรือร้นในการศึกษาเพิ่มเติม เกี่ยวกับ TFRS for NPAEs	3.77	0.910	มาก
ระดับความเห็นเห็นรวม	3.43	0.897	มาก

สรุปและอภิปรายผล

วัตถุประสงค์ในการศึกษาคั้งนี้คือการตรวจสอบระดับความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์เกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ และการทดสอบความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างแยกตามปัจจัยพื้นฐาน คือ เพศ ระดับการศึกษา ผลคะแนนเฉลี่ย ประสบการณ์การทำงาน การเรียนเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ประชากรคือนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยการวิเคราะห์เชิงพรรณนา และการวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างกลุ่มด้วยวิธีเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่มที่เป็นอิสระต่อกัน (Independent t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะในระดับสูง และความรู้ความเข้าใจแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญตามปัจจัยของระดับการศึกษา ผลคะแนนเฉลี่ยสะสม และการเรียนรายวิชาที่เกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญมากต่อความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาได้แก่ การขาดความกระตือรือร้นในการศึกษาเพิ่มเติม หลักสูตรไม่ได้กำหนดให้เรียนมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ การขาดการจัดอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะให้นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี

ผลของการศึกษาคั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องในอดีตของ Herman (2009) ที่พบว่ากิจการต้องเพิ่มการฝึกอบรมให้พนักงานบัญชีของตนเพื่อเพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่

ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะซึ่งเหมือนกับผลการศึกษาคั้งนี้ที่พบว่าอุปสรรคในระดับสูงต่อความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีมาจากการที่คณะวิทยาการจัดการไม่จัดอบรม นอกจากนี้ อัครวัฒน์ ธีรวิทย์ชานนท์ และศิลปพร ศรีจันเพชร (2556) พบว่าหลักสูตรมีอิทธิพลต่อความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ โดยผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษานี้เนื่องจากนักศึกษาระดับสูงนี้เนื่องจากหลักสูตรไม่ได้กำหนดให้เรียนมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะเป็นปัญหาระดับสูงที่ส่งผลกระทบต่อความรู้ความเข้าใจของนักศึกษา

จากผลการศึกษาคั้งนี้สามารถนำไปใช้เพื่อเป็นข้อมูลสนับสนุนให้หน่วยงานที่มีหน้าที่พัฒนานักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีและหน่วยงานกำกับดูแล เช่น สภาวิชาชีพบัญชี กรมพัฒนาธุรกิจการค้า มหาวิทยาลัยที่นักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีสังกัด ในการกำหนดทิศทางการพัฒนานักศึกษาสาขาวิชาการบัญชี เพื่อการเพิ่มความรู้ความเข้าใจและขีดความสามารถของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีของประเทศไทยในการแข่งขันกับประเทศในกลุ่มสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หลังปี พ.ศ. 2558 (มีทนต์ชัย สุทธิพันธุ์ 2555)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษาคั้งนี้ทำให้ทราบความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคของนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ รวมทั้งผลการศึกษาที่เกิดขึ้นสามารถนำไปเป็นข้อมูลสำหรับการอ้างอิงเพื่อการทำงานวิจัยต่อไปในอนาคต

อย่างไรก็ตามในการศึกษาคั้งนี้ยังมีข้อจำกัด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้มาจากนักศึกษาสาขาวิชาการบัญชีจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่ เพียงแห่งเดียว แต่ด้วยข้อจำกัดทางด้านระยะเวลาและงบประมาณทำให้การศึกษาคั้งนี้ไม่สามารถขยายวงในการศึกษาให้กว้างขึ้น

ดังนั้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาทางวินัยในการศึกษาในอนาคตควรมี การเก็บกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายกว่า เช่น กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาสาขาวิชาการ บัญชีในสถาบันการศึกษาภาคใต้ หรือกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีทั้งประเทศ นอกจากนี้อาจมีการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับมาตรฐานการรายงาน การเงินระหว่างประเทศกับประเทศสมาชิกประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า. (2557). **ข้อมูลธุรกิจห้างหุ้นส่วนจำกัดและบริษัท จำกัด**. http://www.dbd.go.th/ewt_news.php?nid=85&filename
- ณัฐธิดา ลักคนลาววัฒน์ และศิลปพร ศรีจันเพชร. (2555). ความเห็นของผู้สอบบัญชี เกี่ยวกับผลกระทบจากการใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่าง ประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะต่อการปฏิบัติงาน สอบบัญชีและคุณภาพของการรายงานทางการเงิน. *WMS Journal of Management*, 1(2), 51-59.
- ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2553). **การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS (พิมพ์ครั้งที่ 11)**. กรุงเทพฯ: เอส อาร์ พรีนติ้ง แมสโปรดักส์.
- มีทนชัย สุทธิพันธุ์. (2555). การเปิดเผยข้อมูลสิ่งแวดล้อมในอาเซียน: บทปริทัศน์. *วารสารวิทยาการจัดการ*, 29(1), 83-97.
- วีระวรรณ ศิริพงษ์. (2556). **ความรู้ความเข้าใจและทัศนคติต่อมาตรฐานการ รายงานทางการเงินสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะ ของผู้ทำบัญชีในจังหวัดสงขลา**. สารนิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สภานิติบัญญัติในพระบรมราชูปถัมภ์. (2553). **มาตรฐานการรายงานทาง การเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการที่ไม่มีส่วนได้เสีย สาธารณะ**. กรุงเทพฯ: พี.เอ.ลิฟวิ่ง.

อัศววัฒน์ รวีรัชชานนท์ และศิลปพร ศรีจันเพชร. (2556). ผลกระทบจากการใช้
มาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศสำหรับกิจการ
ที่ไม่มีส่วนได้เสียสาธารณะที่มีต่อการศึกษาในระดับปริญญาตรี
สาขาบัญชีในมุมมองของผู้สอนวิชาชีพบัญชี. วารสารวิชาชีพบัญชี,
9(24), 59-71.

Fitzpatrick M, Frank F. (2009). IFRS for SMEs: the next standard for U.S.
private company? <http://www.journalofaccountancy.com/issues/2009/dec/20091928>.

Herman N. (2009). IFRS for SMEs: not for American private company. *The CPA Journal*, 80(12), 11-12.

Kanitpong T. (2010). The competitiveness of Thailand in the challenges
AEC. *NIDA Business Journal*, 7, 71-92.

Nguyen A., Gong G. (2012). Vietnamese accounting reform and
international convergence of Vietnamese accounting standards.
International Journal of Business and Management, 7(10), 26-37.

Steelyana E. (2012). Preparing Indonesia skilled labor in the field of
accounting, finance and capital market for ASEAN Economic
Community 2015. *International Conference on Business,
International Relation and Diplomacy*.

Yamane T. (1973). *Statistics: an introductory analysis*. New York: Harper &
Row.